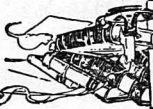

(Στή σάλα ενός νοσοκομείου. Ή άρρωστος εινε πλαγιασμένος στα κρεβάτια τους).

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Η ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ, 58 ετών, άρρωστη. ΕΛΕΝΗ, 60 ετών, άρρωστη. ΚΑΡΟΛΟΣ, γιός της 'Ελένης, 30 ετών. Μία νοσοκόμα.

ΕΛΕΝΗ. (έλπιστα τον Κάρολο να μπαίνει άνασπώνεται στο κρεβάτι της).— Ήρθες Κάρολε, παιδί μου!...

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ήρθα, μητέρα. Είσαι καλά;
ΕΛΕΝΗ.— Σε περιμένα τόσες μέρες. Γιατί άρρωσες νάρθης; (Φιλούνται).

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Άρρωστα, γιατί έλειπα από το φάρμακο. Και ξέρεις; Κέρδισα άπ' τή φάρμα ποίπιασα άρκετά. Κέρδισα τόσα, ώστε μπορώ τώρα ν' αγοράσω μιá βάρκα και ν' φαραεύω γιά δικό μου λογαριασμό.

ΕΛΕΝΗ.— Καλό μου παιδί!
ΚΑΡΟΛΟΣ.— Σώτια, σότια, μητέρα. Θέλω μόνον νά είσαι καλά.

'Ακούς;
ΕΛΕΝΗ.— Είμαι καλύτερα, παιδί μου. Και τώρα που ήρθες εσύ, θά γίνω άκόμα πιό καλά.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ρώτησα προό λίγουν το γιατρό καί μου ειπε ότι τής πολύ καλύτερα. Πές μου άκόμα. Είσαι ευχαριστημένη έδώ; Σε περιποιούνται πάντα;

ΕΛΕΝΗ.— Χρισό μου παιδί... Δέν ξέρεις πόσο ύπεφερα... Άχ, εινε τρομερό νά νοιώθης ότι πεθαίνεις μακριά από κάθε δικό σου, άνάμεσα σέ ξένους. Και μέσα στην άγωνία μου σκεφτόμουνα έσένα, μόνο έσένα. Έλεγα με το νου μου: «Είνε μακριά... Θ' άρρώγη πολύ νά γυρισθ... Όταν θάρθη, έγω δέν θά ζω. Δέν θά μπορέσω νά τον φιλήσω γιά τελευταία φορά. Δέν θά τον ξαναϊδώ πιά τον Κάρολό μου, δέν θά μου κλείση ό γιός μου τή μάτια.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Καθιμένη μητέρα! Κι' έγω τί θά γενόμουν χωρίς έσένα;

ΕΛΕΝΗ.— Ό Θεός κι' ή Παναγία μάς λυήθηκε, παιδί μου. Γι' αυτό μόλις βγά από δω, θά πάω ν' άνάγω μιá μεγάλη λαυτάδα στην Παναγία.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ό γιατρός μου ειπε ότι δέν θά σέ κρατήσουν περισσότερο από μιá βδομάδα έδώ. Θα σέ πάρω λοιπόν νά πάμε πάλι στην πατρίδα μας, στο χωριό μας. Θα πάμε νά ξαναρχίσουμε πάλι την πότμή μας ζωή.

ΕΛΕΝΗ.— Καί τώρα που πάνε καλά ή δουλειές σου, θά μπορούσες και νά παντρευήσ.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Ω, μητέρα... Έχω άκόμα καιρό γιά νά το σκεφτώ αυτό.

ΕΛΕΝΗ.— Όταν κινδύνετα σκεφτόμουνα: «Αν ήταν παντρεμένος ό Κάρολος δέν θά έμενε τώρα μόνος, θά τον παρηγορούσαν ή γυναίκα του και τή παιδιά του.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Όχι, μητέρα, κανείς δέν μπορεί νά σ' αντικαταστήση έσένα στον κόσμο.

ΕΛΕΝΗ.— Καλό μου παιδί... Νά που ό Θεός δέν θέλησε άκόμα νά μάς χωρίση. Άχ, δέν ξέρεις τί δυστυχία ύπαρχει έδώ μέσα. Ή περισσότερες άρρώστιες δέν έχουν κανένα στον κόσμο. Βλέπεις εκείνη τή γρηά, έξω άντικει στο δικό μου κρεβάτι; Έχει κι' αυτή ύπαις έγώ, ένα γιό που ταξιδεύει μακριά. Άλλά δέν θά προφτάση νά τον ξαναϊδή, γιατί θά πεθάνη γρήγορα ή δυστυχισμένη. Όσο είχε τή δύναμη νά μιλά, ζητούσε διαρκώς το γιό της. Τόν ζητούσε από τις άρρωστές, από τις νοσοκόμες, από τους γιατρούς. Φώναζε: —«Πού είνε το παιδί μου; Πού είνε; Δέν θάρθη; Γιατί δέν έρχεται; Τι έγινε; Μή ξέχασες;».

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Φτωχή γρηά!...

ΕΛΕΝΗ.— Γιά νά την κάνουν νά ήσυχάση, τής ειπαν ότι θά έρθη άπόψε το βράδυ στις έξη. Και αυτό φαίνεται την συγκράτησφορό, άγριο, άχόρητο.

"Αν δέν είχε κανένα έλπίδα νά ξαναποκτήση την Ίσάνα, δέν είχε άπελπιστεί άμως και γιά την εκδίχισή του. Και δέν ήθελε νά τιμωρήση μονάχα αυτή την άπιστη, άλλα ήθελε νά πληξή και τον άρραγά της, τον έραστή της, τον άδολαστο βασιλέα που έκλεβε τίς γυναίκες των ύπκομων του και ποδοπατούσε την τιμή τους.

"Ηταν δέν τόσο μεγάλο το μέρος του Φερρών και τόσο απολαστική ή ψυχή του, ώστε καθώς θά ίδουμε στο έρχόμενο φύλλο βρήκε τρόπο νά εκδιχισθ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΓΡΗΑ ΜΑΡΙΑ.— Πού εινε το παιδί μου, πού εινε ...

άλλοιμονο!... Ό γιός της δέ θάρθη. Δέν μπορεί νάρθη. Είνε μηχανικός σ' ένα πλοίο που δέν θά φτάση στη Χάβηνα παρά μετά τρείς μέρες. Κι' έτσι ή φτωχή μάνα δέν θά ξαναϊδή ποτέ το γιό της.

ΚΑΡΟΛΟΣ.— Πόσο λυπάμαι! Γιά σέφουν πόσο θά υποφέρει ό καινίμος ό γιός της, όταν θάρθη και δέν δίδωρη τή μονούλα του... (Ακούγεται ένα μεγάλο ρολόι νά χτυπάη δυνατά έξη φορές).

ΕΛΕΝΗ.— Έξ ή ώρα! Πρέπει νά φύγης. Τι κοίμα!... Δέν έπιτρέπεται νά μείνης περισσότερο.

(Αζαφρα, ή έτοιμοθάνατη γρηά στο άντικρινό κρεβάτι άνασπώνεται κι' άρχίζει νά φωνάζη. Μπαίνει μιá νοσοκόμα).

ΕΛΕΝΗ.— Θεέ μου!... Κυτίαζε, Κάρολε! Ή γρηά Μαρία άνασπώνηκε στο κρεβάτι της. Πού τή βρήκε τή δύναμη!

ΜΑΡΙΑ, (με φωνή σαραχτική).— Ζάν!... Είσε' έδώ, παιδί μου;

(Στό άκουσμα αυτής τής φωνής ή άρρωστος χλωμαίουν περισσότερο. Ό Κάρολος, βαθειά συγκινημένος, πάει άκόμα πιό κοντά στη γρηά του).

ΕΛΕΝΗ.— Θεέ μου, λυπήσου την!

ΜΑΡΙΑ.— Τό παιδί μου είν' έδώ... Είν' έδώ!... Ήθελε τώρα μόλις... Ό Ζάν... ό μικρός μου Ζάν, ήθελε!... Έλα λοιπόν, άγάπη μου... Έλα, μονάκριβό μου παιδί... Γρήγορα... Γρήγορα... Πειθάνω!...

(Η νοσοκόμος πηγαίνει κοντά της και προσπαθεί νά την ήσυχάση).

ΜΑΡΙΑ, (καρφώνει τή μάτια της τή θανά και θολά άπ' το πλαιοίσιμα του θανάτου, πάνω στον Κάρολο).— Σας λέω πού εινε έδώ... Τόν έλεπω... Γιατί δέν τον άφίνετε νάρθη κοντά μου!... Ζάν, παιδί μου!... Ζάν, πεθάνω... πεθάνω!...

ΚΑΡΟΛΟΣ, (άνατριχιάζοντας).— Κυττάζει έμένα!...

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, (αιγανά).— Μείσα στην άγωνία της νομίζει πως είσαστε ό γιός της.

ΜΑΡΙΑ, (άπλώνοντας τή χέρια προς τον Κάρολο).— Ζάν!...

ΕΛΕΝΗ, (στο γιό της).— Σε φωνάζει. Πήγαμε κοντά στο κρεβάτι της. Άφησέ την νά νομίζει ότι είσαι ό γιός της.

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ.— Θα κάνετε μιá μεγάλη εμεργασία, κύριε, αν γλυκάνετε τίς τελευταίες στιγμές αυτής τής δυστυχισμένης.

ΕΛΕΝΗ.— Κάνε το γιά το ζωτήρι μου, γιέ μου.

(Ό Κάρολος σηκώνεται τρέμοντας από συγκινηση και πλησιάζει στο κρεβάτι τής έτοιμοθάνατης).

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, (στη γρηά Μαρία).— Ήθεθε ό γιός σας... Νά τος, στείτε κλάι σας... Ό γιός σας...

(Τό άδύνατο σώμα τής άρρωστης σμιχτά, τή μάτια της άνοιγουν διάπλατα και μιá λάμψη χαράς τή ζωτανεύει γιά μιá στιγμή. Τά χείλη της χαμογελούν).

ΜΑΡΙΑ, (με φωνή σδυμένη).— Τό ήξερα πως θά οχότανε. Ήμουν βέβαιη ότι εινε έδώ... Έλα, έλα πιό κοντά μου, μικρό μου... Σκίψε κοντά μου. Φίλησέ με, Ζάν, παιδάκι μου...

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, (ικετικτικά στον Κάρολο).— Μήληστε της.

ΚΑΡΟΛΟΣ, (προσπαθώντας νά συγκρατήση τή δάκρυά του).-- Μητέρα!... (Ένας λυγρός τόν πνίγει).— Είμ' έγώ, ό Ζάν...

ΜΑΡΙΑ, (μόλις άνασπώνεται).— Φίλησέ με, παιδάκι μου... Φίλησε τή γρηά μάνα σου που πεθαίνει...

(Ό Κάρολος σκύβει και φιλεί τή μέτωπό της. Ή άρρωστη σάν νά την άνάστησε αυτό το φιλή, παίρνει άζαφρα ζωή, παίρνει δύναμη κι' άνασπώνεται. Άπλώνει τή χέρια της κι' άγκαλιάζει τον Κάρολο. Τόν σπίγγει άπάνω στο στήθος της και μωβουρίζει ξεψυχισμένα, σδυμένα): — Παιδάκι μου, Ζάν, πεθάνω, πεθάνω, καλό μου άγρό!... Ζάν, πεθάνω!... (Τά χέρια της παραλύουν και σωριάζεται έαφρινα πάνω στο κρεβάτι της).

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, (κάνει το σταυρό της).— Ξεψύχησε!...

(Ό Κάρολος παίρνει τή χέρια τής πεθαμένης, τά σταυρώνει άπάνω στο στήθος της και ύστερα τής κλείνει μ' ειλάβια τή μάτια. Στο άντικρινό κρεβάτι ή Έλένη κλαίει με λυγμούς).

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ.— Μην κλαίτε... Πέθανε ευτυχισμένη. Κυττάτε... Τά χείλη της ακόμα χαμογελούν...

ΑΝΤΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ